

## DE KABOUTERDIEF

(fragment)

(...)

Pol gaat vragen of hij die nacht in de tent mag slapen.

‘Ik dacht dat je het niet leuk vond in je eentje,’ zegt zijn moeder.

‘Nu wel. Juist spannend.’

In de tent kunnen ze alles klaarleggen wat ze nodig hebben. De lijm, een zaklantaarn, donkere kleding voor onder hun pyjama’s, een scherp keukenmesje om je vingers los te snijden als ze aan elkaar of ergens anders aan gingen plakken. Want, beweert Jef, dat gebeurt binnen enkele seconden. Die lijm is zo sterk dat je op eigen kracht nooit meer loskomt.

‘Geloof je het zelf?’ vraagt Pol. Maar hij voelt zich minder stoer dan hij zich voordoet. Hij is bang dat hij zal gaan schreeuwen als iemand zijn vingers lossnijdt.

Jef mag niet in de tent slapen omdat ze nog niet aan de camping gewend is. Maar Pol mag bij haar blijven eten. Pannenkoeken. Terwijl ze samen teruglopen van het tandenpoetsen nemen ze hun plannen voor die nacht nog eens door. Ze gaan slapen met hun pyjama’s over hun donkere kleren. Pol zal zijn wekker zetten op twee uur. Hij zal Jef wakker maken door op het raam van haar slaapkamertje te tikken. Dan gaan ze op pad...

Voordat de wekker gaat, wordt Pol wakker. Daar had hij zich op ingesteld want de wekker maakt best veel lawaai. Hij doet zijn pyjama uit en pakt de tas met benodigheden. Het openritsen van de tent klinkt erg luid in de nachtelijke stilte. De volle maan komt tevoorschijn vanachter een donkere wolkenrand. Zoals afgesproken tikt hij op het raampje van Jefs slaapkamertje. Hij schrikt zich rot als ze ineens naast hem staat.

‘Ik was al wakker,’ fluistert ze. ‘Heb je alles?’

Hij knikt. Ze hebben alle spullen in een donkere canvastas gestopt, want plastic ritselt. Dat had Jef bedacht.

Pol gaat voorop. Het ruikt anders ’s nachts en het bos is vol geluiden. Het is maar goed dat ze de zaklantaarn hebben want de bospaadjes zijn pikkedonker. Zonder problemen komen ze bij de sprookjestuin. Pol zou het nooit bekennen, maar diep in zijn hart was hij nog een beetje blijven geloven in tante Mijntjes verhaal over het tot leven komen van de kabouters midden in de nacht. Maar het is duidelijk onzin: de kabouters staan stiller dan de hun omringende natuur.

Onder de bomen waar Niels staat is het nog donkerder. Jef licht bij met de zaklantaarn, haar hand er half overheen. Pol tilt het hoofd op, het is zwaar als een kanonskogel. Voorzichtig legt hij het op de grond, de puntmuts wijst naar beneden langs de helling. Eerst gaat hij de hals op de romp insmeren.

‘Lijm,’ zegt hij, alsof hij een dokter is die een operatie zal gaan uitvoeren.

Jef duwt de zaklantaarn in zijn handen en rommelt in de tas.

Met een ruk scheurt Jef het pakje open. De tube schiet eruit en valt een eind verder tussen de plantjes. Ze duikt erachter aan. ‘Hebbes!’

‘Sstt. Kom hier met die tube,’ sist Pol.

Hij geeft de lantaarn aan Jef. ‘Waar is de spatel?’ fluistert hij.

‘Spatel?’

‘Dat plastic ding waarmee je de lijm kan uitsmeren. Hij zat in het pakje...’

‘O hier. Ik had het alweer teruggedaan in de tas.’

Pol houdt de tube zorgvuldig rechtop. ‘Ik geef jou het dopje. Goed bewaren.’

Hij is klaarwakker. Nu gaat het gebeuren. Hij voelt zich dokter en inbreker tegelijk.

Voorzichtig knijpt Pol de lijm uit over het breukvlak van de hals. Als er genoeg op zit, verdeelt hij het met de spatel tot er geen plekje meer onbedekt is.

Nu is de kop aan de beurt. Hij wil net bukken als Jef de zaklantaarn uitknijpt.

‘Sstt! Ik hoor iets.’

Ze heeft gelijk. Het grindpad knerpt. Dan klinkt een diep gekreun.

Pol en Jef houden hun adem in. Weer het knerpende grind, gekreun, stilte en een bons.

Ineens komt de maan tevoorschijn en zet de tuin in een zacht, koud licht. Jef stoot Pol aan en wijst met haar kin. Voor in de tuin, tussen de vijver en de kruiwagen ziet hij een puntmuts heen en weer bewegen. Het is net alsof er een kabouter op hen toe waggelt, een reusachtige kabouter. Van spanning knijpt hij in de tube lijm. Zou het dan toch ...

Voordat hij die gedachte kan afmaken hoort hij Jef naast zich vloeken. ‘Vuile dief! Kom mee!’ Ze bukt, grabbelt iets van de grond en weg is ze.

Beduusd staart Pol haar na, maar hij ziet alleen donkere bosjes. Nu merkt hij ook wat hij heeft gedaan met de tube. Een vlam van schrik slaat door hem heen. Zijn vingers zitten vol stinkend lijm! Vol afschuw wil hij de tube laten vallen, maar dat lukt niet meer. Met zijn vrije hand probeert hij de tube los te trekken. Daardoor gutst de lijm nu ook over zijn linkerhand. De geur doet hem kokhalzen. In paniek wappert hij met zijn beide handen door de lucht, maar de tube blijft plakken. Door het gewapper droogt de lijm waardoor zijn vingers echt aan elkaar beginnen te kleven. Duizelig en misselijk van de stank, overspoeld door angst voor het donker

en aan elkaar klevende vingers, stort hij zich in de bosjes, Jef achterna. Takken slaan in zijn gezicht, stekelige ranken haken aan zijn kleren en hij valt over een boomwortel. Automatisch strekt hij zijn handen uit om zijn val te breken met als resultaat dat er behalve de tube nu ook een vracht losse takjes, blaadjes en sprietjes aan zijn handen kleven.

De schok van de val bezorgt hem het bekende gekriebel in zijn neus. Gewoontegetrouw voelt hij aan zijn gezicht, het plekje onder zijn neus. De intense stank van de lijm schiet door tot aan zijn voorhoofd. Zijn ogen lopen over, zijn neus ook, warm bloed kriebelt langs zijn bovenlip, over zijn mond... 'O nee,' snikt hij. Maar als hij het grind opnieuw hoort knerpen, vliegt hij overeind en vecht zich nogmaals door de donkere bosjes heen. Al gauw botst hij op Jef, die hem met een 'Ssstt!' en een gefluisterd 'waar was je nou?' verwelkomt. Ze kijkt niet naar hem om, maar houdt haar aandacht strak gericht op het maanverlichte bospad. Midden op het pad staat een trekkar zoals je die bij het parkeerterrein kan lenen om spullen uit de auto naar de caravans te brengen. 'Zie je? Zo neemt hij ze mee. Die gemene dief.'

Dief? Denkt Pol. Maar hij houdt zijn mond. De gedachte over levende waggelende kabouters houdt hij liever voor zich.

'Kom op, we gaan hem betrappen.' Jef sluipt langs de bosrand, gebukt en een beetje scheef alsof ze iets zwaars met zich meezeult. Pol volgt haar op de voet.

'Daar! Zie je hem?'

In de tuin, tussen de donkere schimmen van de tuinkabouters beweegt een grote donkere vorm zich moeizaam voort. Het lijkt eerder een reus dan een kabouter, een levende reuzenkabouter. 'Stop,' gilt Jef. 'Blijf staan! Je bent erbij!' Meteen zakt ze door haar knieën, zwaait een arm naar achteren en gooit met een soepel gebaar iets naar de donkere schim. Die roept 'Auwuauwuauw' en valt achterover op het gazon. Iets groots en zwaars valt met hem mee zodat er een donkere berg op het grasveld ligt. Jef danst op en neer. 'Je bent erbij! Je bent erbij!'

'Stil nou,' zegt Pol. Hij doet een paar stappen naar de kreunende en steunende vorm toe. Het is een hele grote kabouter. Geen levende, maar van steen. En eronder ligt een persoon.

'Help,' klinkt het zwakjes. 'Auwuwou! Mijn been! Help!'

Heeft de man zijn been gebroken? Geschrokken begint Pol aan de kabouter te sjorren, het vuil en de stokjes die aan zijn handen kleven prikken in zijn huid.

'Je bent erbij,' zegt Jef. Ze knipt de zaklantaarn aan en schijnt de man in het gezicht. Angstig knippert die met zijn ogen.

'Hou toch op,' zegt Pol. 'Dit is de man van de wc's. De spion.' Hij heeft hem herkend, ook zonder donkere bril.

‘Dit is een kabouterdief,’ zegt Jef. ‘We hebben hem op heterdaad betrapt.’

‘Helemaal niet,’ protesteert de man. ‘Ik kwam juist...’

In de caravan floept het licht aan. Nu kan de man hen ook zien. Hij opent zijn mond maar er komt geen geluid uit. Eindelijk is het Pol gelukt de tuinkabouter van hem af te duwen. Nu wil hij de man overeind helpen. Behulpzaam steekt hij zijn handen naar hem uit.

Met een kreet deinst de man terug. Pol buigt zich naar hem toe om te vragen of het wel gaat, maar de man begint met zijn hoofd te schudden. ‘Nee, nee, ga weg!’ roept hij. ‘Ga weg!’

Jef trekt haar wenkbrauwen op. Maar als zij Pol aankijkt fluit ze langzaam en doordringend.

‘Wauw,’ zegt ze. Daarna kijkt ze naar zijn handen. ‘Wauw,’ zegt ze nogmaals.

Pol volgt haar blik. Zijn handen lijken op de poten van een bosgeest, grove stompen, zwart van de aarde, vol takjes, gras en bladeren.

Jef ligt zowat dubbel van het lachen. ‘En dan heb je je gezicht nog niet eens gezien!’

Door de tuin komt een lichtje aanzweven. ‘Nee maar, kinderen,’ zegt tante Mijntje. ‘Nee maar, Pol wat zie jij eruit! Ze kijkt met gefronste wenkbrauwen naar de zachtjes jammerende man op haar gazon. ‘En wie is dat?’

‘Mama?’

‘Sjoerdje?’

Jef en Pol kijken elkaar aan.

‘Een inbreker!’

‘Een spion!’

Tante Mijntje knielt naast de spion. Ze strijkt hem over zijn haar. ‘Welnee’, het is mijn jongen, zegt tante Mijntje. Mijn eigen lieve jongen!’

‘Mama mama mama,’ snikt de man.

‘Sjoerdje Sjoerdje Sjoerdje!’

‘O mama mama!’

‘Ophouden!’ schreeuwt Jef ineens. ‘Houd je kop!’ Dan rent ze weg en verdwijnt in het donker.

‘Maar...’ zegt tante Mijntje.

‘Au,’ kreunt de man.

‘Eh, sorry,’ stamelt Pol, hij rent Jef achterna.

‘Jef!’ roept hij op harde fluisterton. Het zandpad knerpt onder zijn voeten, in het bos ritselt en fluistert er van alles. Haastig slaat hij de weg in naar het speelveld. In het licht van de maan ziet hij dat de mandschommel zachtjes heen en weer zwaait. ‘Jef!’ Dichterbij gekomen hoort

hij zacht gesnik. Huilt ze? Die stoere Jef? Onhandig blijft Pol bij de schommel staan. Hij durft niet te vragen naar haar verdriet.

‘Wat een slappe kerel, he, die Sjoerdje,’ probeert hij.

Geen antwoord, alleen een snotterend ophalen van een neus.

‘Mama mama mama,’ bouwt hij na.

Geen antwoord. Wel een paar snikken.

‘En wat was hij bang van mijn berenpoten,’ zegt hij wanhopig. ‘Alsof ik een monster ben.

Grrrr... Waaoh Woehoei!’

Grommend waggelt hij heen en weer. Hij weet dat hij belachelijk is. En hij ziet er vast verschrikkelijk uit met zijn gezicht vol bloed en vuil. Als de meiden hem zo eens zagen. Wat zouden ze schrikken. Die gedachte bevalt hem. Waggelend zwaait hij met zijn vervaarlijke dierenpoten en brult en schreeuwt en gromt. Hij is Pol niet meer. De Pol, Pol, Pol met de bloedneuzen. Hij is een monster. Een bosgeest die die spionnen bang maakt. Het is heerlijk om woest te zijn. ‘Hieie Haaaaa!’ schreeuwt hij uit volle borst, zijn vuile gezicht opgeheven naar de maan.

‘Hieieie Haaaa!’ klinkt het vanuit de mand. Het snikken is opgehouden.

Pol het maanmonster klimt in de mand en zet af.

Jef is ook gaan staan. Woest zwaaien ze heen en weer.

‘Hieieie Haaaaah!’ gilt Jef.

‘Hieieie Haaa!’ brult Pol.

Twee wilde woedende monsters schommelen in het licht van de maan.

Als er in de dichtstbijzijnde caravan een lichtje is aangefloept, laten ze tegelijk de touwen los en komen met een bons op de grond. Uitgelaten, elkaar duwend rennen ze door het donker naar het toiletgebouwtje. Deze keer vallen ze samen over een boomwortel. Jef heeft een geschaafde knie en Pol is op de een of andere manier los gekomen van de tube die nu in Jefs haar gekleefd zit. Maar hij heeft geen nieuwe bloedneus. Bij het gebouw brandt een nachtlichtje. Zwijgend bestudeert Pol zijn gezicht. ‘Ik zou best zo willen blijven,’ zegt hij.

‘Dan is iedereen lekker bang voor me.’

Met een ruk trekt Jef de tube los van haar hoofd. Ze zegt niet eens au.

‘Nu heb je een hele kale plek.’

Minachtend gooit ze de tube in een afvalbak. ‘Het kan me niet schelen. Ik ben toch niemands kleine meisje meer.’

Pol peutert aan de lijm op zijn handen. Als hij voorzichtig trekt dan gaat er soms een heel stuk opgedroogde lijm mee. Het is een lekker werkje. En er komt geen mes aan te pas.

‘Wil jij ook eens?’ Hij houdt Jef zijn handen voor. Samen peuteren ze door tot het laatste lijmspoor tussen zijn vingers is verdwenen. Met lichte spijt wast hij het bloed en vuil van zijn gezicht. Maar de lijm laat zich er niet afwassen. Jef helpt hem met peuteren. Ze moet op haar tenen staan om er bij te kunnen. Nu zijn haar ogen op dezelfde hoogte als die van hem. Met een ruk scheurt ze een groot stuk lijmvel van zijn wang. ‘Au!’ Tranen schieten in zijn ogen. Ze zegt. ‘Mijn ouders zijn dood. Ongeluk.’

Pol slikt. Hij voelt aan zijn andere wang. ‘Hier zit nog.’

‘Eerst moest ik bij mijn oom en tante wonen. Nu zit ik hier, bij Sonja en Gerard.’

‘Okay.’ Daarmee bedoelt hij: ik ben blij dat je naast mij op de camping zit in plaats van bij je oom en tante. Dan vraagt hij waarmee ze Sjoerdje omver heeft gekegeld.

‘Met het hoofd van die kabouter, natuurlijk. Toen ik zag dat die vent iets met de kabouters van plan was, heb ik die meegepakt. Ik kan immers goed bowlen.’

Dan lacht ze weer, maar het is een boze lach. ‘Mijn oom en tante gingen altijd uit bowlen.

Altijd.’ Meer zegt ze er niet over.

(...)